

Повстань, Лазарю!

Автор:

Генрі Олді

Повстань, Лазарю!

Генри Лайон Олди

Тіні мого міста #4

Генри Лайон Олди

Повстань, Лазарю!

* * *

«Якщо я говорю мовами людськими й ангельськими, а любові не маю, то я – мідь дзвінка або кімвал звучний. Якщо маю дар пророцтва, і знаю всі таємниці, і маю всяке пізнання і всю віру, так що можу й гори переставляти, а не маю любові, то я ніщо. І якщо я роздам все майно мое і віддам тіло мое на спалення, а любові не маю, немає мені в тому ніякої користі.»

Апостол Павло, Послання до Коринфян, гл. 13, 1-3.

– А витріщатися на людей негарно!..

– Хто сказав?

– Мама!

Кучерявий карапуз років шести замислився, запихнув палець у ніс і уточнив з гордістю природженого жаднюги:

– Моя мама!

– Ну якщо мама... тоді так, звичайно... Ти не в курсі: хто тут Жора М'ясник?

– Дядько Жорік оно, на ящику!

Чоловік поправив окуляри: дорогі, французькі, в золотій оправі від «Antoine Bourgeois». Противідблисковий пластик зловісно полискував зеленню, наче очі хижака.

– Вони всі на ящиках...

– Дядько Жорік з бухлом!

– Вони всі з бухлом...

Чотириокий мав рацію: трое вантажників проводили обідню перерву у дворі, біля чорного входу в «Гастроном», сиділи на сколочених з дощок ящиках і трепетно розливали другу пляшку портвейну «Таврійського» в пластикові кухлики. Кухлі були пивні, півлітрові, з жованими краями. Від вина посуд відсвічував густо-фіалковою питьмою, нагадуючи гроно персидського бузку.

– Дядько Жорік найголовніший!

– Е-е... Це як?

Карапуз аж підстрибнув від такої всесвітньої тупості співрозмовника:

– На розливі сидить! Ну ви ваще...

– Ага, я ваще...

Погоджуючись, чотириокий явно мав на увазі щось своє, незрозуміле чужій людині. Так зізнаються на прийомі у венеролога в поганій хворобі, підхопленій у відрядженні.

- На, тримай, розумнику... Привіт мамі!

Він тицьнув карапузу пачку жувальної гумки. Хлопчисько зрадів, вкинув до рота жменю м'ятних подушечок і помчав грати в «банки». Ще за три метри від «стартової» межі він запустив біту – уламок держака від швабри – в політ, і та відважно знесла порожню бляшанку з-під ананасових скибочок. Дівчатка, що окупували неподалік роздובбану карусель, приснули геть, рятуючись від снаряда. Старенькі на лавці забурчали несхвально, згадуючи, як в мезозойську еру потерпали від таких самих хуліганів. Бутузові поплічники хором залементували: хто від заздрості, хто від захоплення, хто просто так, за компанію.

А вантажників порожні банки цікавили мало. Вантажники виголосили тост: «Ну!..», випили портвейн, віддали пляшки збиральнику склотари, діду в потертому камуфляжі, і почали діловито закушувати хлібом із шпротами.

- Сірий, чекай тут, – сказав чотириокий шоферу, що висунувся з вікна чорного «Лексуса». Шофер кивнув. У нього було дурнувате і добродушне обличчя людини, що досягла межі особистих амбіцій.

- Пройдисвіт! – чітко сказала одна зі стареньких, ткнувши спицею у бік машини. Напевно, мала на увазі ходові достоїнства джипа.

Чотириокий перетнув двір і зупинився біля вантажників.

- Добридень! – сказав він. – Жора... е-е... Георгій? Вибачте, по батькові не знаю...

Мордатий паруб'яга підняв голову.

- Ну, – сказав паруб'яга невідь до чого.

Привітності в його голосі не відчувалося.

– Ось гроші, – чотириокий дістав з гаманця крупну купюру і простягнув її іншому вантажнику, молодому хлопцеві з рябими щоками. – Збігайте в магазин, візьміть горілки. І закуски кращої. А ви, – це вже адресувалося третьому, – прогуляйтеся за компанію. Щоб правильно скупився. Добре?

У голосі чотириокого відчувалася певна харизма.

Звертатися до вантажників на «ви» не кожен уміє.

– Ну, – без великого схвалення, але й не заперечуючи, повторив мордоворот Жора. – Палич, сходи з Хлібчиком. Горілки не треба, вона вся палена. Бери кріплене. І сала угорського, з червоним перцем. І чорного хліба буханець. Здачу повернеш начальнику.

Залишившись наодинці з чотириоком, він учепив шпротину за миршавий хвостик, заковтнув, не жуючи, і втретє повідомив:

– Ну?

– Мене звуть Лазар Петрович, – очкарик сів на вільний ящик, підсмикнув відпрасовані брюки. – Мені вас порадив Гліб Артюхов. Ваш клієнт. Ви пам'ятаєте Гліба?

– Ну, – кивнув Жора, не вшанувавши гостя розмаїттям. – Які проблеми, Лазаре?

– Я дружину не люблю.

Напевно, будь-який співрозмовник мусив здивуватися такій відповіді. Будь-який, але не Жора М'ясник.

– Я теж, – сказав він. – Хріна їх любити, дружин?

– Ви не розумієте. Я її раніше любив. Дуже. Ми зі школи зустрічалися. У нас двоє дітей. Хлопчик і дівчинка. І життя цілком... пристойне. Я добре заробляю. І ось одного разу дивлюся: не люблю я її, і все.

– Заведи бабу на стороні, – порадив Жора. – Або секретарку, з ногами.

– Заводив.

– З ногами?

– З рогами. А сенс?

– Ти до мене навіщо прийшов? – мордоворот гукнув діда в камуфляжі й відібрав подаровану пляшку. Виявивши на денці жалюгідні залишки портвейну, він допив прямо з горла і повернув пляшку засмученому діду. – У коханці звати?

Чотириокий був незворушний, хоч відчувалося, що спокій дається йому насилу.

– Гліб попереджав, що ви будете грубіянити. І сказав, щоб я не зважав. У вас, значить, стиль такий. Ні, Жора, як коханець ви мене цікавите мало. Ви мені любов до дружини поверніть, я розрахуюся й піду. Гліб сказав, ви можете.

– Що я можу? – гмикнув Жора.

– Відновити. Любов, дружбу, пошану. Якщо якесь почуття було й померло, ви умієте його воскресити.

Мордатий паруб'яга розплився в щербатій усмішці.

– І ти повірив? Чуеш, Лазаре, скажи чесно: повірив?!

– Я повірив, – кивнув чотириокий Лазар.

– Ну і правильно зробив. Віра, вона гори верне. Тільки навіщо вона тобі?

– Віра?

– Любов.

– А це вже, вибачте, не ваша справа.

– Ні, Лазаре. Це не я до тебе, це ти до мене дійшов. Сам прийшов, я тебе не кликав. Тепер у нас одна справа, загальна. Навіщо тобі дружину любити?

– Тобто: навіщо?

– Ось тобі й «тобто». Ну, розлюбив, буває. Сам говориш: двоє дітей у тебе, баба, секретарка, заробітки. Живи з дружиною, як усе. Без любові. Мабуть, якщо зі школи, набридла до біса?

– Ні. Просто розлюбив. Була любов, та загула. Байдужість. Ви, напевно, не зрозумієте: це як рахунок у банку. Або будинок. Або звичні капці. Дивишся одного разу, а рахунок порожній, будинок хтось перекупив... капці зносилися. Я звик, Жора. Звик любити дружину. Я без цього ні в сих, ні в тих. Немов обікрали.

– Капці, то так, – погодився Жора. – Капці я розумію.

Він розстібнув сорочку, почухав волохаті груди і раптом запитав:

– Гліб – твій друг?

– Який Гліб? А-а... ну та, звичайно. Друг.

– Близький?

– Близький.

– Найкращий? – наполягав Жора без видимого зв'язку з попередньою розмовою. Мабуть, М'яснику було дуже потрібно дізнатися, що Гліб Артюхов, який прислав до нього чотириокого Лазара з пропащою любов'ю, знаходиться з цим самим Лазарем у найтісніших дружніх стосунках.

– Найкращий. Ми знайомі з дитинства. І працюємо разом: Гліб – мій комдир. Ну, комерційний директор. А що?

– Нічого. Давай далі про капці.

– Досить про капці. У мене любов померла, – чотириокий сказав це без щонайменшої патетики, нудно і буденно. Так обговорюють ділове питання з малознайомим бізнесовим партнером, якого добре відрекомендували варті довіри люди. – Гліб сказав, що ви можете підняти. Мертву любов – підняти. Беретесья чи ні? Якщо ні, я піду. Випивка і закуска за мій рахунок.

– Твій рахунок... – буркнув Жора. – Любов, кажеш, підняти? Сама, кажеш, не стоїть?

Він довго реготав. Потім узяв гілочку акації і написав на землі цифру.

Довгу.

– Ось твій рахунок. За підйом. Потягнеш?

Очкарик з повагою подивився на цифру.

– Але ж у вас і тарифи... Потягну. Легко. Тільки, Жора, ви запам'ятайте про всяк випадок: я – людина проста. У разі чого, я повернуся. І за кожную копійку спитаю.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ru/old-_genr/povstan-lazaryu

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)